

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΑΛΗ ΠΑΣΑ

ΤΟ ΣΕΡΑΓΙ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ

Ένας αξιοσημείωτος του Μεγ. Ναπολέοντος στο Σεράγι του Άλη. Μία σελίδα φρίκης από τ' Απομνημονεύματα του Αντωνίου Μπασβίλ. Το τρεμερό σπαθί του Άλη. Ένας δυστυχισμένος στρατιώτης που δένεται στο κανόνι. Πώς τιμωρούσε ο Άλης τους λωποδύτες. Η ανατριχιαστική αχλάδα. Η αγνακτική του Οργανωτού. Η δραματική φυγή του από τὰ Γιάννενα, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ένα από τὰ σπουδαιότερα σήμερα βιβλία είναι τὰ 'Απομνημονεύματα του Αντωνίου Μπασβίλ, αξιοσημείωτο της Αποστοματορικής Φρουράς του Μεγάλου Ναπολέοντος και φίλου προσωπικού του κατακτητή. Ο Μπασβίλ αυτός είχε λάβει μέρος σε όλες τις Ναπολέοντιες εξστρατείες, πληρώθηκε στην περιφημή μάχη του Βατερλώ, και έπειτα από την ήττα του Ναπολέοντος στην Άγια Έλένη πήλ μπορούσαν να ζήσει πάλι στη Γαλλία, όπου οι άδικοι του εθελοντικά ανέλαβαν να καταδικάζουν άγρια-έλαληθηρα πολλά χρόνια, φτώχειας και δυστυχισμένης, σε διάφορα μέρη της Εβρώπης... Τέλος, ο Αντ. Μπασβίλ κατέφυγε στα Γιάννενα, όπου έζητησε την προστασία του Άλη Πασά. Ο Τύραννος της Παιονίας δέχτηκε τις στρατιωτικές υπηρεσίες του κι έζητησε να τον χρησιμοποιήσει ως δορυφωτή του στρατού του, για τις εξστρατείες του εναντίον των Σουλιωτών.

Στο αδόλοφο χωμάτι των άγνωστων Απομνημονεύματων του Γάλλου αξιοσημείωτου, αναφέρονται προεργές λεπτομέρειες της Αλητισσικής Ζωής :

«Από μέρους μετά την άφιξη μου στα Γιάννενα γράφει ο Μπασβίλ -γίνεκα δεκάς από τον Άλη Πασά, οι μεγαλοπρόξενια άληθινά Ασιατική. Ένας δορυφομιάς και δύο αξιοσημείωτοι της ομοσπονδίας, με ώδηγησαν στο Σεράγι. Περίωνα λίγα λεπτά σε μια οάδα, της οποίας οι τοίχοι γύρω ήταν καταστάλοτοι με σπαθιά, χαντζέρια και πιστόλες χρυσολομίστας. Τέλος, ή οάδα του δασατών όπου βρισκόταν ο Άλης, άνοιξε και κτήσαμε μέσα...

«Αυτοί που με συνόδωναν έβγαλαν άπό τους τρία βήματα μπρος και γονάτισαν με φόβο και σεβασμό, κολλώντας το μέτωπό τους στο παχύ χαλί. Έγώ όμως προχώρησα ώςπρος, χαϊρέτσια στρατιωτικά χωρίς να κάνω τον τιτωτό τιμωνά.

«Ο Σαράτης, ξεπλωμένος σ' ένα βουναλάκι από μαζιλάρα, κρατούσε στο στήθος του ένα μακρό τομπούκι, που ένας νεαρός οκιάδος έτοιμάζονταν να του το ξαναδώρη, άν συνέβαινε να σδιωφί. Το χλωμό και στενό μέτωπο του Άλη ήταν ταλιγμένο μ' ένα τοιχαλάκι που σκεπτόλοδσε από ποτήνια ασπιδάδια. Ένα πλατύ ζωνάρι διαμαντοπούλιστο έσφιγγε στη μέση του τη μοκράνη οράνα που φορούσε, ενώ δύο θαμιάκια χαντζέρια με χρυσό μανίκι, σταφιωνόνταν επάνω στο στήθος του...

«Με τη σάοι που είχε, καθιστός, τ' άστρα του γένεια κατέβαναν ως στα γόνατα. Μία γαλήνη φαινότανε γιμνήρη σε όλο το πρόσωπό του. Ο σεβασμός έδεινος που έμπνεον πάντοτε τα γραπεία, του έδινε μια όχη σεβασμα, ή όμοια κατέστρεψε άπόσος τη σκεπιδιά μου. Όταν όμως έπρόσετο καλύτερα τη σύστασι των χοντρού και χλωμού χελμού του, την έσκαρσι των γρόνων ιστιών του, που ήταν γεμάτα δολιχότητα και σκληρόα, μια μεσική ανατριχίλα μ' έσφιγγε. Είδα τότε ότι βρισκόμουν μπροστά σε μιν άνθρωποόμορη τίγρη.

«Ο Άλης μου άμισε σε μια πολύ καλή Ιταλική γλώσσα, ανακατείνοντας πολλά Αρβανικά, από τὰ όποια είχε μάθει μερικές λέξεις κατά την άφιξη του στα Γιάννενα. Μου έσηλω διάφορες πληροφορίες για το Μεγάλο Ναπολέοντα, έλαβε μέγαλο ένδιαφέρον για μένα και τέλος είπε :

— Αυτοί, μινε έδω. Θα άμής στους στρατιώτες μου τη στρατιωτική σου τέχνη. Σου δίνω πεντακόσια γροσια τὸ μήνα, σπύτι να κάθσαι, δύο άλογα και δύο γυναικίς από τὸ χαρμν μου... Έλα αόρω να σε ξαναδώ, Χαίρε !...

«Την άλλη μέρα ξαναέδω τον προστάτη μου. Στο μεταξύ είχα περάσει τη νύχτη μου φτεινάοντας λοχίερα μωδένιους στρατιώτες, και με τὰ φρετικά αυτά στρατιωτικά του έξήγησα την κατὰ φύλαγγα παρτίδα και τον άεροβολισμό μάχης.

«Εντύπωση μου έκανε ή ταχύτης της αντίληψής του κι ή έξυπνάδα του. Όσο για τὸς αξιοσημείωτους του, ήταν άληθινά κτήνη και άρχισα ν' άπελπίζωμιν ότι διά μισροσό να σκεννησθώ μαζί τους. Δέν είχαν την παρωμική ιδέα τακτικής.

«Την άλλη βδοάδα -συνεχίζει ο Γάλλος δορυφοτής -παρουσιάστρια και πάλι στον Άλη Πασά. Σύμφωνα με μιν επιθυμία που μου είχε έσκαρσί, φορούσα τόμα Γαλλική στρατιωτική στολή, την όποια είχε όσφει ο ίδιος και που βρισόσε άποσώδηστο με τη στολή της Αποστοματορικής Φρουράς. Εκάμφωσα στο στήθος μου και τὸ

Χρυσό Σπαρό, που με στόλιζε στη μάχη του Βατερλώ.

«Ο Άλη Πασά, βλέποντάς με ως ομοιοτύπια του Μεγάλου Ναπολέοντος ένθουσιάστηκε. Για τὸ Ναπολέοντα έφρεσε ο Τύραννος αυτός άπεριόριστο θαυμασμό. Με λαοτήρησε καλά και είπε :

— Αλό την άμοσην αυτή στολή δέν λείπει παρά ένα από τὸ καλή εκείνα σπαθιά που κόβουν ένα κεφάλι με μιν μόνο χτυπήα. Δεπ, Γάλλε, πάρε αυτό τὸ σπαθί, μ' άν τὸ χέρι σου είνε δυνατό, σάν τὸ δικό μου και ξέρεις να χτυπήα καλή, τὸ σπαθί δέν θά σε πρὸσθω ποτέ !

«Και με τὰ λόγια αυτά άνασχοήθηκε στο ντύβανι του και ξεκαίμισε από τον τοίχο ένα κομτερό σπαθί, που τὸ είχε ο ίδιος μεταχειρισθεί πολλές φορές σε μάχες. Τὸ πήρα και τὸ χερσάσα επάνω μου κατά την άνατολίτικη σύνηθεια. Ο Άλης γέμωγέλωσε έξαστημένο.

— Και τόρα έλα μαζί μου, είτε, να ίδης τὸς τιμωρο έγὼ τὸς κλέφτες.

«Ακολούθησα τὸ Σαράτη, ο όποιος κάθε λίγο γύριζε πίσω τὸ κεφάλι και μου άμισεός. Έξω από τὸ Σεράγι, στην πλατεία, ήταν παρταγμένο ένα στρατιωτικό οσμα με πλήρη έξάρτηρη μάχη. Ο Άλης τὸ επιθεώρησε. Περισσότερα μπροστά από τὸς άντρες, έντύπρε προσεχτικά ένα στρατιώτη και σπαρτίσθη. Φαινόταν σάν να προσπαθούσε να τον άναχωρήσ... Τέλος, άφού έπίσθη ότι ήταν ο καταχρησμένος, τον έβγαλε ο ίδιος από τη γρομιά και έβγινε στους άγχιους ομοιοτύπιας του, που έρχόνταν πίσω.

«Δύο γουαντόκορωμα Γεζέρδες ώρησαν τότε, άρτασαν τὸ δυστηχημένο έκείνο, τον έδωσαν μπροστά στη μπουκα ενός κανονιού κι έβάλαν φωτιά ! Τὸ κανόνι έδρόνηξε και ή γουτή κατὰ έξωρη τον άμορω στρατιωτή στα δύο !...

— Αυτό είνε τρεμούρ ! Εμόνωξα τρένοντα από άγανάκτηση και χλωμού από φρίκη. Εξότρωσε αυτόν τον άνθρωπο, χωρίς να τον διάσωσε, χωρίς να τον άφρηση να τη λέει, ν' άπολογηθή ! Μά τι σου έβανε λοιπόν !

— Δέν τον έμόνωξα, και τὸ ήξερε, ή πάντοτε με άπέθει ο Τύραννος. Ετόλιμη να παρουσιάζει μπροστά μου. Έταν ένας φηλός και τὸ άξιζε τέτοιος θάνατος.

«Κι έπειδή έξασολομύθησε ή άγανάκτησος μου και ή φωνή μου έστρεψε, ο Άλης γέμωγέλωσε σκληρά, άνασχοίνοντας τὸς όμοιους του.

«Στο μεταξύ, άλλοι τζοχανταρέοι έφρεσαν τὸς κλέφτες που έπρόκειτο να δικασθόν προσωπικά από τον Άλη. Ήταν διάφοροι μικροκοποδτες της πόλεως, κλεφτονομιάς και τέτοιοι. Άλλά με τὸ παραμικρό, ο αστηροός αυτός... τιμωροός έστέλνε τὸς άνθρώπους στο θάνατο. Μέσος όρος δέν ήτοχε...

«Ο πρώτος από τὸς άθλιους έκείνους, βίλεποντα κατὰ γής τὸ καμιασμένο πτόμα του στρατιώτη, έκατάλαβε ότι ήθε και ή σπαρά του, και έμόνωπτε, προσεφροντα τὸ κεφάλι του στη φροβή μάχαιρα του δημόου με μιν τόσο συγνημική πελαρχία-στη πελαρχία του τρούμου που έντενε ο Άλης -ώστε έννοιωσα τὰ μάτια μου να άγραινωται από δάκρυα.

— Χι, δέν θά πεθάνης τόσο εύκολα ! Εμόνωξα ο Άλης με άγνω φωνή.

«Κι έβγινε πάλι στους δημόου. Εκείνοι τότε τον άνασχοίσαν, κι έπιασαν μαζί και τὸς άλλους δύο.

— Τοίκε ! Τοίκε ! (κντάζε ! κντάζε !) μου είπε ο Τύραννος.

«Και τι είδα τότε, Έγρησε Θεέ ! Με μεγάλα φαλιδια έσβαν τις μάτες, τ' αυτά και τὰ δάχτυλα των δυστηχημένων έκείνων !... Έβλιναν τὰ αμυσαστάδαχα αυτά κομμάτια μέσα σε μια λευκήνη με άλάτι και ζήδι και τὸς άναγκάζαν να φάνε από τη φριχτή έκείνη σαλάτα των ίδιων των χροάτων !...

«Τόρα που είδα αυτά, πιστέωμιν ότι ήταν άληθινά τὰ μυθολογύμενα άπάσια σμυλάδα του Ταντάου και τὸ Ατρειός...

«Όχι ! δέν ήπάχε σὸν κόπον αυτό σκληρότης που να μιν μπροτή να την τρεατοργήση ο άθώωτος, όταν παρασθεται από τὸ ένδοτικα της θρηδομίας φρηής !

«Ο Άλης, βλέποντάς τη φρίκη τζογραφομένη στο πρόσωπό μου, θέλησε να δικαιολογηθή.

— Όλ' αυτά, μου είπε, χρειάζονται για να γίνονται στὸς άλλους μαθήματα.

«Δέν είχε τελειώσει άόχηνη τη φροβή του, και τὸς έφρεσαν Έξαν

Ο Άλη Πασά (Σπαρτία εικόνα)

ΕΒΡΑΪΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η ΕΜΟΡΦΙΑ ΚΑΙ Η ΣΟΦΙΑ

Ο ραββίνος Γισσιέ, γιος του ραββίνου Άβινά, ήταν ένας από τους ανθρώπους που έχουν μεγάλη φημισμένη από το όνομα τους.

Το πρόσωπό του ήταν τόσο ήλιοκαμένο, που τον αποκαλούσαν «κίτριος», κι η μητέρα ανέγγυον το όνομά του στα παιδιά τους, όταν ήθελαν να τ' αφορίσουν, γιατί η άσχημα του δεν είχε όρια.

Όσοι τον αγαπούσαν όλοι οι γυνοί του και τον αποκαλούσαν κι ο ίδιος ο αυτοκράτορας Γραϊανός για τις μεγάλες του γνώσεις και για τον αγαθό χαρακτήρα του.

Μιά μέρα που ο σοφός Γισσιέ βρισκόταν στο παλάτι, η κόρη του αυτοκράτορος άρχισε να τον πειράζει για την άσχημά του.

— Ραββίνε, του έλεγε, πως γίνεται να περιζήλεις τέτοια σοφία μέσα σε τόσο άσχημο σώμα;

— Σε τι είδος άγγελα φημάτε το κρασί του πατέρα σας; τη ρώτησε ο Γισσιέ.

— Σε πήλινα βεβιάνα.

— Ναι, αλλά αυτό σιμνθίζον να το κάνουν οι κοινοί άνθρωποι, είτε ο σοφός Έβραϊός. Το κρασί του αυτοκράτορος έρχεται να φιλιάται μέσα στα πιο πολύτιμα άγγελα.

— Η νέα, νομίζοντας πως ο σοφός σοφιστολόγος και μη θέλοντας να παραδοχί τη συμβουλή του, διάταξε να βάλλον άρκετό από το κρασί μέσα σε γυνοά κι' άσημένα άγγελα.

Όταν όμως θέλησε, ύστερ' από κάποιον καιρό, να δοκιμάσει το κρασί αυτό, το βρήκε ξυμνθισμένο.

— Γισσιέ, είτε στο ραββίνου άμα τον ξανάδε. Σε έθαγατο για την όμοια συμβουλή που μωδίσωσες. Το κρασί που είχα βάσει μέσα σε γυνοά κι' άσημένα άγγελα μου ξίνας...

Τότε ο Γισσιέ χαμογέλασε και της άποκριθηκε:

— Έρχεστε να σάς πιάσω αυτό το παιγνίδι, για να βεβιάωθίτε ότι το κρασί διατηρείται καλύτερα σε σιμνθισμένα άγγελα, όπως και η σοφία σε κοινά σωματά...

— Ή γνάψε η κόρη του αυτοκράτορος, αλλά ιστάχον άνθρωποι που έχουν και όμοιατητα και σοφία μαζί.

— Σε βεβιάωνο, της άποκρίθηκε ο σοφός ραββίνος, ότι οι άνθρωποι αυτοί θα ήσαν περισσότερο άξιον σοφοί, αν ήσαν λιγώτερο όμοιοι...

— Ίσως νίναι έτσι, είτε η κόρη του αυτοκράτορος και σόλασε...

PAMI

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΑΣ

ΤΟ ΣΑΓΟΝΙ ΚΑΙ Ο ΧΑΡΑΚΤΗΡ

Το στρογγυλό και κανονικό σαγόνι φανερώνει ήχο και διέλο χαρακτήρα.

— Το μεγάλο και τετράγωνο σαγόνι δείχνει αδιάφορο και πρόφορο άνθρωπο.

— Το σαγόνι που έχει λακκία προδίδει ζωηρό πνεύμα και αξιογάπητο χαρακτήρα.

— Τα μικρά αυτιά φανερώνον γλακότητα, εύροσηγορία, αλλά και λεία.

— Τα μεγάλα και πλατιά αυτιά μαρτυρούν καλλεργημένο πνεύμα και χαρακτήρα τροχό και παράφορο.

καινούργιο λοποδότη, που τον είχαν πιάσει έστ' αυτοφώρο στην πλατεία, να κλέβη ένα κομμάτι από κάποιον φόντο, άρχισος τη στιγμή της έκτελέσεως.

— Να λοιπόν, απάντησε στον Άλη, πόσο όφελει το τρομερό παράδειγμα που καννίσει πως δίλει;

— Αδιάφορο, απάντησε ο Τύραννος. Τά Γιάννενα είνε γεμάτα κλέφτες. Θα τους σκοτώσω όλους! Θα καθαρίσω το βίλαετι μου από τους κλέφτες!

» Ήταν φανερό ότι ο Άλης ήθελε να μείνη ο μόνος κλέφτης στην Ήπειρο.

Ύστερα από τά φοβερά αυτά θεάματα που είδε ο πρώην αξιοματικό του Μεγάλου Ναπολέοντος, έκαστάζε ότι δεν μπορούσε να μείνη στην αματωλημνίσωση αυτή Αλλη ή Άλη Πασά, όπου τους έξοι—ένδοννε να πάθη κι' αυτός τα ίδια κακιά μέρα.

Αποφάσισε λοιπόν να φύγη, και έπειδή έφροδάνε το θάμνο του Άλη, έδραπέτισσε κρασιά, μία νύχτα, από τά Γιάννενα, φανγοντας μαζί και το σπαθί που του είχε χαρίσει ο Τύραννος της Ήπειρο.

Ή δραπέτισος τον άμωσ γίνικε αντιληπτή, και τρεις τζοχανταροί διατάχτηκαν να τον κυνηγήσουν και να τον συλλάβον. Ο φοβερός Γάλλος σκοτώσε τους δύο, έτραυματίσε με μιά γρη σπαθί τον τρίτο Άλθαν, και κατόφωρε να ξεφύγει. Έφτασε, έτσι στην Πάφρα, μπρκε σ' ένα καράβι Κεφαλονήσιου κι' έφυγε εγεμάτος φρίκη και άγανάκτηση από τη χώρα αυτή του έγγλήματος, όπως την έχαρηκτήρισε.

ΑΛΗΘΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟ ΑΡΤΟΦΟΡΟ ΤΟΥ ΑΒΒΑ

Πώς χρίστηκε ο ναός του Άγιου Σουλπικίου. Η δράσις του άββα Λαγκά. Όπου ε άγαθός άββας μεταβάλλεται σ' έπιδρομέα. Τε κρτεφορι. Πώς τε έξενικονησε ο άββας. Η έπιδρομη στην κρεβάτακιμαρχ της δουκισσης. Τε άσπνέμο... άγγελο της νυκτες', κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ο περίφημος ναός του Άγιου Σουλπικίου των Παρισίων, χρίστηκε και αποπερατώθηκε χάρις στις ένέργειες του άββα Λαγκά, ο οποίος διατέλεσε έφημέρος του από το 1714 μέχρι το 1745.

Ο άββας αυτός, απολασσόμενος με κάθε τρόπο να προβή στην άνεγερσι του ναού, άρχισε να μαζένη συνδρομές, ή όποιες έπιχρυσαν για κάποιον καιρό στις δαπάνες της οικοδομής. Κατόν όμως, έπειδή τά χρίματα δεν έφταναν, άρχισε να φορολογή τους έννοριτες του άγίου. Άλλά και πάλιν ή οικοδομή δεν έτελειονε.

Τότε ο άββας, ο οποίος δεν έννοισσε να παρατηρή το σκοπό του, έγινε πιο απαιτητικός και όσάκι οι έννοριτες του ένδοιχονε από τον συνδρομην, εισήλανε στα σπύτια τους και άπρησε αποκομίζοντας, δ.τι έφρασε πρόχειρο, κομμάτια, πολύτιμα σκεύη, ζωγραφικούς πίνακες, κ.λ. Είχε κατακτήσει δηλαδή οσοτάς έπιδρομής...

Έν τούτοις χάρις σ' αυτή την τακτική του κατόφωρε όχι μόνο ν' αποπερατώση την οικοδομή του ναού, αλλά και να την εφοδιάση με όλα τά απαραίτητα. Το μόνο που του έλειπε τότε ήταν το άρτοφορο.

Τι να κάνει ο άγιος άββας; Πώς να το οικονομήση; Η μέρες, οι μήνες περνοφον, και πλησιάζε η έορτή της Άγιας Δωρθέας, κατη την όμοια το σκεύος αυτό δεν έφρασε να λείη.

Μιά μέρα λοιπόν, σιμνθίζικε προφ—προφ και πήγε στο σπίτι μιάς δουκισσης, γυνάικας εύσεθους, κι εκεί έρωτό-έπιχτης συγγρόνος, ή όποια κατοικούσε στην ένορία του.

Η ύπρητρία της δουκισσης μόλις τον είδε, έφραξε να τον έμωδιση να μνη μέση.

— Η κυρία δουκισσα είν' άξιον στο κρεβάτι της; του έλεγε.

— Καλά, άποκρίθηκε ο άββας. Άνάγειλέ με.

— Άλλά, πάτερ...

— Ανάγγελέ με, σου έλα...

Η ύπρητρία, θέλοντας και μη, διεφώνθησε στον κοίτηνα της δουκισσης και ο έρωτος την άκολούθησε ζοπισσο.

Η δουκισσα, ή όποια ήταν νέα άξιον, δεν είχε σιμνθίσει πράγματι από το κρεβάτι της. Μόλις λοιπόν είδε τον άββα, προσάβησε να σκεαστή και τον ρώτησε υ' έκκληξη:

— Πώς τόσο προφ από δω, πάτερ; Τι θέλετε;

— Α, κυρία δουκισσα! άποκρίθηκε με άδρότητα ο άββας. Μου έπυρέτετε να πέσο στα πόδια σας και να φιλήσω τά γόνατά σας;

— Όχι, άποκρίθηκε εκείνη. Μά πείτε μου τι συμβαίνει και μ' έπιχεφίρατε τόσο προφ;

— Ακούστε με, κυρία δουκισσα. Η εκκλησία μου έχει τελειώσει και έχει όλα τά απαραίτητα. Μονάχη ένα άρτοφορο σπάθη άδύνα να βρω. Πλησιάζε η έορτή της Άγιας Δωρθέας, δουκισσα, και έχομαι για τελειντία φορά να φυλακισθώ τη γενναιοφωρία σας. Δέν έχω που άλλο να άποταθώ...

— Τι θέλετε να σάς κάνω, πάτερ μου! Άνετα χρίματα σάς έδωσα; Δέν μου περισσεύον πετά άλλα...

— Κάνετε μιά μικρή έλεημοσύνη άξιον, κυρία δουκισσα.

— Άδύνατον πετά!

— Έδώ έχετε τόσα πολυτέλη, όμοια άντικείμενα. Δέν μπορείτε να άμειρωφέτε κανένα άρ' αυτά στο Θεό;

— Τέλος πάντων πάτε δή τι θέλετε να' άφήστε με ήσυχη! άποκρίθηκε ή δουκισσα κυριενθισσα από άδημονία και γυρίζοντας το πρόσωπό της προς τον τοίχο.

Ο άββας περιέφερε άμωσος γύρω τον ένα βλέμμα έρενηντικό και διεκρινε στα πόδια του κρεβάτιου ένα μεγάλο δοχείο, άσημένιο και έπιχρυσο.

— Θρηάμωσ!... Η δουκία μου κανονίστηκε! φώναξε κατενθουσιασμένος.

Η δουκισσα γύρισε τότε προς το μέρος του να δή τι συμβαίνει. Είδη λοιπόν τον άββα να κρατάη στα χείμα τον τό... δοχείο της νυκτες'...

— Μά τι κάνετε αυτό, πάτερ μου; του έλεγε μη μπορώντας να κρατήση τά γέλια της. Αυτό σκετέστε να χρησιμοποιήσετε ως άρτοφορο; Άδύνατον!

— Γιατί άδύνατον; άποκρίθηκε ο άββας κροβόντας το δοχείο κείνο άρ' το ράσο του. Η πίστις διορθώνε τά πάντα. Εγχαμιστό, κυρία δουκισσα. Να ήχη την εύχη μου, τέκνο μου, Δούλο σας ταπεινώτατος, κ. δουκισσα. Πηγάω να το κοιλήσω... Με τά χρίματα που θα πάρο θ' άρτοφορο δέν άρτοφορία...

Και ο άββας Λαγκά άπέληθε συνακομίζοντας θρηαβεντικά το λάφρο της προνήσιον του έπιδρομής...

